

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: استانیسلاو تاراسف
برگردان از: سایت تدارک
۲۰ مارچ ۲۰۲۲

ترکیه دیگر مانند سابق دوست کی یف محسوب نمی شود

تلاشی از جانب کی یف صورت می گیرد تا وجهه اردوخان به عنوان یک استاد بزرگ تدابیر تاکتیکی سیاسی و دیپلماتیک تخریب شود. باید دید نتیجه چه خواهد بود

توضیح سایت:

وقایع اوکراین توازن قوایی را که تا پیش از این در منطقه خاورمیانه و قفقاز جنوبی برقرار شده بود نیز دستخوش تلاطم کرده است. روسیه که تا پیش از این وقایع در نقش قدرت اصلی حافظ توازن و تعادل بین مخاصمات منطقه ئی ظاهر می شد، با شروع تهاجم به اوکراین لافل برای مدت تا پایان درگیری ها در اوکراین، از ایفای این نقش باز خواهد ماند و یا لافل نقش کمتری ایفا خواهد نمود. نتایج بلاواسطه این تغییر را به طور مثال در افزایش تحرکات نظامی آذربایجان به سمت ارمنستان و متقابلاً رجوع ارمنستان به سازمان امنیت و همکاری اروپا OSCE و همچنین در تهاجمی تر شدن سیاست ایران نسبت به تحرکات اسرائیل و نتیجتاً در کنشها و واکنشهای تند و شدید بین ترکیه و عراق در یک سو و ایران در سوی دیگر می توان مشاهده کرد. یادداشت حاضر از دید یک روسی به نقش اردوخان در تحولات اوکراین می پردازد که در واقع اوج تلاشهای او برای تبدیل ترکیه به یک بازیگر بزرگ بین المللی است. اما آنچه به ویژه یادداشت استانیسلاو تاراسف را جالب توجه تر می کند اشاره ای است که در پایان نوشته به نقش احتمالی آذربایجان می کند. آن هم نه به شکل یک احتمال کلی بلکه با استناد به «گفته می شود» ها. امری که تأییدی است بر اهمیت دیدار الهام علی اف در روز پس از به رسمیت شناختن استقلال جمهوری های دنباس از سوی روسیه و فرصت شناسی وی. این وضعیتی است متفاوت با جمهوری اسلامی ایران که هنوز هم وزیر امور خارجه اش در دیدار با لاوروف پیام وزیر خارجه بی اهمیت اوکراین را به او می رساند.

پس از آن که نینس استولنتبرگ، دبیر کل ناتو، در مصاحبه ای با CNN ترک اعلام کرد که از جانب اتحاد آتلانتیک شمالی به مولود چاووش اوغلو، وزیر امور خارجه ترکیه، پیشنهادی مبنی بر پیوستن به تحریمها علیه روسیه در رابطه با بحران اوکراین ارائه داده است، انقره واکنش نشان داد. اما در سطح وزیر انرژی و منابع طبیعی فاتح

دونمز. وی با ارجاع به رجب طیب اردوخان، رئیس جمهور ترکیه، اظهار کرد که انقره "طرح پیشنهادی ناتو مبنی بر پیوستن [ترکیه] به تحریم‌ها علیه روسیه را نمی‌پذیرد". او اضافه کرد "آنچه ما می‌بینیم این است که مشکلی در زمینه گاز نداریم، ما نمی‌خواهیم از تحریم حمایت کنیم، ما طرفدار دیپلماسی هستیم".

موضع ترکیه در وضعیت کنونی بسیار جالب توجه است. ترکیه انگیزه خود برای امتناع از پیوستن به تحریم‌ها را بر این واقعیت مبتنی می‌کند که به عنوان میانجی بین مسکو و کی‌یف جهت حل بحران اوکراین عمل می‌نماید و در صورت پیوستن به تحریم‌ها، ممکن است این مأموریت نقش بر آب شود. مولود چاوش اوغلو، رئیس دیپلماسی ترکیه می‌گوید: "هیچ کس جز ما چنین رابطه قابل اعتمادی با روسیه و اوکراین ندارد".

در واقع نیز اردوخان بر پیشنهاد میانجیگری خود پافشاری کرده است، اگرچه در ابتداء کی‌یف و مسکو از این ابتکار تلقی متفاوتی داشتند. کی‌یف موافق بود، مسکو محتاط بود و غرب تنها نظاره کرد. پس از مذاکرات آنتالیا میان سرگئی لاوروف و دیمیتری کولهبا، وزرای امور خارجه روسیه و اوکراین، با میانجیگری ترکیه و گزارشاتی از طرف ترکیه مبنی بر این که محتمل است ولادیمیر پوتین و ولودیمیر زلنسکی، رؤسای جمهور روسیه و اوکراین، "در آینده نزدیک" در ترکیه با هم دیدار کنند، باید اذعان کرد که اردوخان به هدف خود رسیده و خود را در مرکز تحولات قرار داده است.

پس از مکثی طولانی، جو بایدن، رئیس جمهور ایالات متحده، تماسی تلفونی با وی برقرار کرد. دسیسه‌چینی بلافاصله آغاز شد. ند پرایس، سخنگوی وزارت امور خارجه آمریکا، در مورد سیاست میانجیگری انقره اظهار کرد که "ترکیه، فرانسه و اسرائیل، شرکای نزدیک ایالات متحده در روابط دیپلماتیک با کرملین [هستند]"، و انقره "در موضوعات مربوط به اوکراین در هماهنگی و همفکری کامل با واشنگتن عمل می‌کند". بنابراین، طبق منطق پرایس، واشنگتن ترکیه را در این جهت حمایت می‌کند. سی‌ان‌ان همچنین از قول منابعی در کاخ سفید گزارش کرد که "هیأت حاکمه ایالات متحده ابتکارات اسرائیل و ترکیه جهت برقراری صلح را مثبت ارزیابی کرده، و این ابتکارات را مؤثرتر از تلاش‌های فرانسه و آلمان تلقی می‌نماید". دسیسه اینجا به این صورت است که اردوخان پیش از این ابتکار خود در رابطه با اوکراین را جامع و مانع^۱ خوانده بود.

گام بعدی را پیشتر زلنسکی برداشته بود. درحالی که او قبلاً از آمادگی خود برای آمدن به ترکیه جهت مذاکره با پوتین حرف زده بود، حالا در دیداری با روزنامه‌نگاران می‌گفت که از نفتالی بنت، نخست وزیر اسرائیل، درخواست کرده صحبت هائی با رهبر روسیه در اورشلیم ترتیب دهد. به این ترتیب او انقره را به عنوان یکی از "نقاطی که می‌توان آنجا به تفاهمی برای توقف جنگ دست یافت" کنار گذاشت.

و همانطور که کارشناسان اوکراینی اشاره می‌کنند، نکته اینجاست که "نزد اردوخان سیاست میانجیگری برای صلح پوششی است برای امتناع از پیوستن به تحریم‌ها علیه روسیه". انطور که روزنامه دیلی صباح ترکیه می‌نویسد، آنها به رد تقاضاهای کی‌یف از سوی انقره اشاره می‌کنند؛ تقاضاهائی برای بستن تنگه‌ها و حریم هوائی به روی ناوگان جنگی روسیه و چشم‌پوشی از گاز روسیه. پس به زلنسکی توصیه شده بود که "پوشش تأمین صلح" اردوخان را کنار بزند و او را وادار سازد "همگام با شرکای خود در ناتو قدم بردارد، نه آن که منتظر پدید آمدن شرایط مساعدی جهت دست یافتن به منافع خود، حتی در کوتاه مدت بماند" و موضوع به اینجا ختم نمی‌شود. به گفته نشریه پوئلدی Wirtualna Polska، "شاید کی‌یف تلاش می‌کند مسیر انقره و فرصت‌های آن برای کسب جایگاهی در معماری امنیت اروپای مرکزی و شرقی را مسدود نماید".

و اکنون تلاشی به دست زلنسکی صورت می‌پذیرد تا وجهه اردوخان بعنوان یک استاد بزرگ تدابیر تاکتیکی سیاسی و دیپلماتیک تخریب شود. تصادفی نیست که باکو به عنوان محل برگزاری ملاقات پوتین-زلنسکی مطرح شده است. نمی‌توان این احتمال را منتفی دانست که در چارچوب تعامل فعال بین مسکو، کی‌یف و انقره، الهام علی‌اف رئیس جمهور آذربایجان به جای اردوخان به عنوان میانجی مورد اعتماد در حل بحران اوکراین عمل کند. در واقع، با فرض این که طرفین تمایل به مذاکرات غیرعلنی دارند، این باکو است که به حلقهٔ رابط مطلوب برای تأمین این مهم بدل می‌شود. اما در نهایت، علی‌اف و اردوخان می‌توانند در این مورد قوایشان را یکی کرده و دو اسبه بتازند.

استانیسلاو تاراسف، خبرگزاری REGNUM

۱۳ مارچ ۲۰۲۲

ترجمه تحریریه سایت

مأخذ: <https://en.news-front.info/2022/03/13/erdogan-is-no-longer-a-friend-of-kiev>